

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **ARISTOKRATY HOTELY s.r.o.**, IČ 25237365, se sídlem Praha 10, Na Výsluní 201/13, zastoupeného Mgr. Michalem Burešem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Hálkův Vrch s.r.o., IČ 28018109, se sídlem Karlovy Vary, Loketská 344/12, zastoupená JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, 2) KV BYTINVEST a.s., IČ 27980014, se sídlem Praha 5 - Smíchov, Na Císařce 3224/28, zastoupená JUDr. Tomášem Ficnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 1042/14, 3) Statutární město Karlovy Vary, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 21/2035, 4) J. P., bytem, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 602/SÚ/11-4,**

t a k t o:

- I. Žaloba se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 602/SÚ/11-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání právního předchůdce žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 26.1.2011, č.j. SÚ/13778/09/Lu-328.3 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo osobě zúčastněné na řízení č. 1 výrokem I. vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům – Hálkův Vrch, Karlovy Vary“ na pozemcích č. 166, 167, 169/1, 169/2, 170, 171 v katastrálním území Karlovy Vary, s tím, že stavbou přípojek a přeložek sítí technického vybavení, komunikacemi, sjezdem, sadovými úpravami budou dotčeny pozemky č. 125/1, 165, 166, 168, 169/2, 174, 180, 181, 182, 213 v tomtéž katastrálním území. Výrokem II. byly stanoveny podmínky pro umístění stavby a současně bylo rozhodnuto o námitkách účastníků.

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Mezi základní podmínky řízení patří včasnost podání žaloby.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne žalobu, jestliže byla podána opožděně.

Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je stanovena v ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V ustanovení § 72 odst. 4 s.ř.s. je pak výslovně uvedeno, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

I.

Vyjádření účastníků k otázce včasnosti žaloby.

Žalobce se k otázce včasnosti žaloby vyjádřil v části IV. žaloby.

V bodu 1 uvozeném slovy „Právní moc rozhodnutí a nesprávnost jeho doručení“ uvedl, že „v napadeném rozhodnutí je na str. 17 a str. 18 uvedeno, že toto rozhodnutí bylo doručeno účastníkům do vlastních rukou podle ustanovení § 85 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Dále je zde uvedeno, že účastníkům řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo napadené rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou. Mezi těmito účastníky je také žalobce, resp. jeho právní předchůdce společnost LOBBY VARY s.r.o. Podle § 192 stavebního zákona se na postupy a řízení použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Podle § 1 odst. 2 správního řádu se ustanovení správního řádu použijí na postup před orgány výkonné moci, nestanoví-li zvláštní zákona jiný postup. Odvolací řízení ve věcech územního řízení ani v jiných věcech stavební zákon neupravuje. Na základě uvedené zásady subsidiarity je proto namíste pro odvolací řízení použít úpravu správního řádu. Podle názoru žalobce tak bylo povinností žalovaného postupovat při doručování napadeného rozhodnutí podle správního řádu. Žalobce proto nepovažuje doručení napadeného rozhodnutí prostřednictvím veřejné vyhlášky za správný postup žalovaného. Napadené rozhodnutí tak nebylo žalobci řádně doručeno. O existenci napadeného rozhodnutí se žalobce dozvěděl až při veřejném ústním jednání na stavebním úřadě dne 1.9.2011 ve věci spis. zn. SÚ/12969/09/Lu-328.3. Do dnešního dne mu však napadené rozhodnutí nebylo správním orgánem doručeno a jeho kopii obdržel dne 1.9.2011 od druhého odvolatele, jemuž bylo doručeno do vlastních rukou. Postup žalovaného je dále v rozporu s vlastní ustálenou praxí žalovaného, při níž v minulosti všechna rozhodnutí o odvoláních týkajících se územního řízení pravidelně zasílal odvolateli do vlastních rukou. Příkladem jsou rozhodnutí žalovaného vydaná v jiných věcech ze dne 13.12.2010, 19.5.2011 a 15.7.2011, která byla právnímu zástupci žalobce doručena do vlastních rukou. Jedná se o rozhodnutí žalovaného o podaných odvoláních proti územním rozhodnutím stavebního úřadu (tedy rozhodnutí o odvolání proti

rozhodnutí ve stejném typu správního řízení). Odvolatel LOBBY VARY s.r.o. byl i v těchto řízeních účastníkem podle § 85 odst. 2 stavebního zákona (tedy ve stejném procesním postavení, jako žalobce). S ohledem na rozsah předmětných rozhodnutí zasílá žalobce soudu pouze první a poslední stránky rozhodnutí s otiskem úředního razítka a podpisem pověřeného zástupce vedoucího odboru stavební úřad, které dokládají jejich fyzické doručení. V případě potřeby může žalobce soudu doložit originály. S ohledem na požadavek předvídatelnosti má tedy žalobce za to, že správní orgán měl postupovat v souladu se svou dosavadní praxí“.

V bodu 2 uvozeném slovy „Rovnost účastníků“ žalobce uvedl, že „z napadeného rozhodnutí vyplývá (str. 17 a 18), že bylo účastníkům podle ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona doručeno do vlastních rukou a účastníkům podle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Dále bylo napadené rozhodnutí doručeno dotčeným orgánům a tzv. ostatním subjektům. Žalovaný doručil napadené rozhodnutí do vlastních rukou ostatním subjektům, ačkoliv některé tyto subjekty postavení účastníků řízení ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona stejně jako žalobce (např. RWE Distribuční služby s.r.o. nebo Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a.s.). Tímto způsobem doručení byla porušena rovnost práv účastníků řízení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu, neboť některým účastníkům se shodným postavením jako žalobce bylo doručováno do vlastních rukou, zatímco žalobci veřejnou vyhláškou. Postup žalovaného při doručování, kterým je zhoršena pozice žalobce oproti ostatním subjektům (z nichž některé nejsou ani účastníky řízení) nemá přitom žádné opodstatnění, nehledě k tomu, že práva odvolatele mohou být rozhodnutím dotčena v mnohem větší míře než u ostatních subjektů neboť jeho nemovitosti se nachází v sousedství navržené stavby. K výše uvedené argumentaci žalobce přikládá stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 14.7.2011, které bylo sice vydáno v jiné věci, avšak jeho obecné závěry týkající se doručování jsou aplikovatelné i na daný případ“.

V bodu 3 uvozeném slovy „Nezveřejnění“ žalobce uvedl, že „mimo výše uvedené však namítá, že napadené rozhodnutí nikdy nebylo doručeno ani veřejnou vyhláškou. Žalobce pravidelně nejméně jednou denně sleduje elektronickou úřední desku jak prvoinstančního orgánu, tak žalovaného a napadené rozhodnutí na nich nikdy nebylo zveřejněno, neboť v předmětné oblasti jsou vedena další tři územní řízení dotýkající se nemovitostí žalobce. V této souvislosti žalobce též poukazuje na kritiku veřejnosti stran stavu obsahu a vedení elektronické úřední desky“.

K výzvě soudu se k otázce včasnosti žaloby vyjádřil také žalovaný.

Ke shora citovanému bodu 1 uvedl, že „při doručování rozhodnutí v rámci územního řízení vycházel z ustálené výkladové praxe aplikované tvůrcem zákona, podle které se veškeré písemnosti v rámci územního řízení, tak v rámci odvolacího řízení, neboť tato řízení tvoří jeden celek, a v případě naplnění podmínek ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona doručují veřejnou vyhláškou. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona, kde je přímo odkaz na § 85 odst. 2 téhož zákona. Podle obecných ustanovení správního řádu o doručování veřejnou vyhláškou je stanoveno, že podle § 25 odst. 1 správního řádu se kromě jiného doručuje veřejnou vyhláškou v případech, které stanoví zákon, což je tento případ. Žalovaný povinnost doručování ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona splnil. Některá rozhodnutí v jiných věcech

zaslal právnímu zástupci žalobce jako účastníku územního rozhodnutí podle § 85 odst. 2 stavebního zákona pouze na vědomí. Přesto, že takovéto doručení žalovaný provedl nad rámec stanovený zákonem, nedomnívá se, že by povinnosti při doručování napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona jakýmkoli způsobem porušil“.

K citovanému bodu 2 žalovaný uvedl, že „*doručování písemností v rámci územního řízení je stavebním zákonem upraveno pouze ve vztahu k účastníkům řízení. O doručování tzv. ostatním subjektům se stavební zákon v souvislosti s územním řízením nezmiňuje a neupravuje ani způsob doručování. Žalovaný dotčeným orgánům a ostatním subjektům doručil napadené rozhodnutí na dodejku. V jiné věci byla problematika doručování tzv. ostatním subjektům prošetřena veřejným ochráncem práv, z jehož závěrečného stanoviska vyplynulo, aby žalovaný s příslibem doporučení stavebnímu úřadu posoudil, zda je nutné jiným subjektům, než jsou účastníci řízení, doručovat písemnosti v územním řízení nad rámec stavebního zákona, a aby v případě doručování neupřednostňoval doručování těmto subjektům na dodejku. Přesto, že závěrečné stanovisko veřejného ochránce práv bylo uplatněno ve věci jiného řízení, bude se žalovaný obecně v budoucnu v rámci územního řízení při doručování písemností tzv. ostatním subjektům dále řídit uvedeným metodickým doporučením. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě před vydáním zmíněného stanoviska veřejného ochránce práv, nepostupoval při jeho doručování ve smyslu doporučení veřejného ochránce práv. I tak je však žalovaný toho názoru, že doručení napadeného rozhodnutí nebylo provedeno v rozporu s právními předpisy, maximálně bylo některým subjektům doručeno nad rámec zákona“.*

K citovanému bodu 3 žalovaný uvedl, že „*povinnosti doručování veřejnou vyhláškou ve smyslu ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu byly splněny. Napadené rozhodnutí bylo elektronicky zveřejněno v období od 1.6.2011 po dobu minimálně 15-ti dnů na informačním portálu žalovaného a prvoinstančního orgánu“.*

Osoba zúčastněná na řízení č. 1 se v otázce posouzení včasnosti žaloby postavila na stranu žalovaného.

II.

Posouzení otázky včasnosti žaloby soudem.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona, je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Žalobce namítal, že ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona se nevztahuje na rozhodnutí o odvolání směřujícím proti prvoinstančnímu územnímu rozhodnutí.

Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.2.2009, č.j. 2 As 70/2008-94 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že „*podle § 69 odst. 1 tohoto zákona pak platí, že stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti se oznámí stejným*

způsobem jako zahájení stavebního řízení a vyrozumění o ústním jednání; tato rozhodnutí, týkající se jednoduchých a drobných staveb, se oznámí též orgánům státní správy, které si vyhradily posouzení dokumentace. Podle odst. 2 dále platí, že oznamuje-li se stavební povolení veřejnou vyhláškou, vyvěsí se stavební povolení po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Zahájení stavebního řízení u liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvlášť rozsáhlých s velkým počtem účastníků řízení se podle § 61 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 děje veřejnou vyhláškou. Proto stejným způsobem (veřejnou vyhláškou) bylo oznámeno i prvostupňové rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že stavební řízení je třeba chápat jako celek, má být stejným způsobem doručeno i rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení. Náhlá změna způsobu doručování rozhodnutí (ať již jakýmkoliv směrem) by totiž mohla ohrozit právní jistotu účastníků, kteří mohou oprávněně předpokládat, že jim bude po celou dobu řízení doručováno stejně. V dané věci bylo prvostupňové rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a stěžovatel se proti němu stihl odvolat včas“.

Nejvyšší správní soud ke svému závěru dospěl na základě obdobné právní úpravy jako v nyní souzené věci. Nutno zdůraznit, že v ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, bylo uvedeno, že „*stavební povolení se oznámí stejným způsobem jako zahájení stavebního řízení*“ nikoli, že „*i rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení se oznámí stejným způsobem jako zahájení stavebního řízení*“. Přesto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené ustanovení dopadá i na doručování rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení.

Ani v ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona není výslovně uvedeno, že se „*i rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí doručuje účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě a účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou*“. V tomto je věc nyní souzená zcela obdobná věci souzené Nejvyšším správním soudem. Soud proto nemá důvod se odchylovat od závěru, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud. Vzhledem k tomu, že i územní řízení je třeba chápat jako celek, má být i rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí doručeno postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona.

Ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona je nutné vnímat podle jeho skutečného významu v rámci stavebního zákona. Toto ustanovení nestojí zcela osamoceně, nýbrž zcela koresponduje s ustanovením § 87 odst. 1 věta druhá téhož zákona, podle kterého je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou.

V území, kde je již územním plánem závazně stanovena základní koncepce rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury (§ 43 odst. 1 stavebního zákona), resp. v případě regulačního plánu, kde jsou závazně stanoveny podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí (§ 61 odst. 1 stavebního zákona), vyžaduje zákonodárce od účastníků řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona, aby v zájmu

ochrany svých práv v území vyvíjeli určitou aktivitu. Konkrétně, aby sledovali úřední desky příslušných správních orgánů.

Skutečnost, že tento požadavek není nelegitimní, dokládá například rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 13.5.2010, sp.zn. III. ÚS 1553/09 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud v tomto rozhodnutí, kde se vyjádřil k ústavnosti úpravy zakotvené v ustanoveních § 61 odst. 4 a § 69 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., uvedl, že „za klíčovou Ústavní soud považuje právě otázku první, tedy zda stěžovateli nebyla znemožněna či excesivně ztížena možnost ochrany jeho práv; v kladném případě by totiž takový zásah do práva na spravedlivý proces z hlediska zásady přiměřenosti (proporcionality) mohl obstát jen stěží. Jde-li o legitimitu daného opatření, je zcela zřejmé, že stavebního řízení, týkajícího se liniové stavby, se mohou účastnit řádově i stovky osob. Pokud by mělo být jednáno jednotlivě s každou z nich, kladlo by to značné nároky na personální obsazení příslušného úřadu, jeho vybavení a vlastní organizaci stavebního řízení, kde by finanční náklady vzniklé v souvislosti s "běžným" doručováním tvořily patrně jen menší část celkových nákladů. Navíc, jak ukazují praktické zkušenosti, by bylo velmi obtížné, a to i přes veškerá zmíněná (a nákladná) opatření, takové řízení dokončit v jakýchkoliv "rozumných" lhůtách. Skutečnost, že již nyní potenciální stavebník musí podstoupit poměrně náročnou a zdlouhavou proceduru od svého záměru až k povolení stavby, jak také stěžovatel poukazuje, je naopak argumentem pro to, aby k dalšímu prodlužování řízení nedocházelo a aby se tudíž daného řízení účastnili jen ti, kteří to pokládají za potřebné a kteří v tomto ohledu jsou ochotni vyvinout určitou aktivitu. Tím se Ústavní soud dostává k otázce, nakolik je určité omezení plynoucí z realizace daného institutu zásadní. Za podstatný považuje fakt, na nějž také poukázal Nejvyšší správní soud, že dotčené osoby mají obvykle o záměrech stavebníka, týkajících se jejich pozemků, s dostatečným předstihem znalost díky celé řadě možných informačních kanálů, a to právě vzhledem k dlouhé "přípravné" fázi stavby i jejího rozsahu (významu), případně by tomu tak mohlo být, pokud by se obvyklým způsobem o svůj majetek zajímaly. Při vyvinutí minimální aktivity se tak dotčené osoby mohly příslušného stavebního řízení zúčastnit a realizovat v něm svá procesní práva. Ústavní soud má tedy za to, že stěžovatel - přes určité, avšak legitimní omezení - nebyl ve stavebním řízení zbaven reálné možnosti hájit svá práva“. S ohledem na obdobnost právní úpravy s nyní souzenou věcí, jsou závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud, aplikovatelné i na postup podle § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 stavebního zákona.

Požadavek na to, aby i rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí bylo doručováno postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona, není požadavkem nelegitimním, a to ze stejných důvodů, kterými byl při svém rozhodnutí veden Ústavní soud.

Dlužno doplnit, že v případě, kdy je odvolatelem přímo některý z účastníků řízení § 85 odst. 2 stavebního zákona, jak je i nyní v případě žalobce, není doručování rozhodnutí o odvolání tomuto odvolateli něčím, co by odvolateli znemožňovalo či excesivně ztěžovalo možnost ochrany jeho práv.

Takový odvolatel je oproti ostatním účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona v jisté výhodě. Je to on, kdo podal odvolání, a proto ví přímo, že bylo zahájeno odvolací řízení. Na rozdíl od něho se ostatní účastníci řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona o zahájení odvolacího řízení dozvědí teprve z úřední desky, kde bude ve vztahu k nim

zveřejněno oznámení o jeho zahájení (§ 47 odst. 1 správního řádu). Je to současně on, kdo má objektivně jasnou představu o tom, kdy by mělo být rozhodnutí o odvolání vydáno, tj. kdy by mělo být uveřejněno na úřední desce odvolacího orgánu. V zájmu ochrany svých práv by takový odvolatel měl pečlivě sledovat průběh odvolacího řízení, a to zejména trvat na dodržení lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 71 správního řádu). Pokud nedojde k vydání rozhodnutí o odvolání v zákonem stanovené lhůtě, měl by se odvolatel o osud věci zajímat. Proti případné nečinnosti správního orgánu může eventuálně využít ochrany před nečinností (§ 80 správního řádu) popřípadě následně i žalobou u soudu (§ 79 a násl. s.ř.s.).

Odvolatel samozřejmě může ponechat své odvolání vlastnímu osudu a o věc se nezajímat. Ovšem v takovém případě musí sledovat úřední desku pravidelně, a to kontinuálně až do okamžiku vydání rozhodnutí o odvolání. V takovém případě si je ve svých povinnostech zcela roven s ostatními účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, kteří jsou v zájmu ochrany svých práv taktéž povinni sledovat úřední desku odvolacího orgánu, neboť byť nepodali proti územnímu rozhodnutí odvolání, může být jejich žalobní legitimace eventuálně založena teprve změnovým odvolacím rozhodnutím (§ 68 písm. a) s.ř.s.).

Pokud odvolatel nepostupuje ani jedním ze shora uvedených způsobů a zveřejnění rozhodnutí o odvolání na úřední desce zmešká, nemůže se oprávněně dovolávat skutečnosti, že se o doručení rozhodnutí nedozvěděl. Takové zmeškání je totiž plně přičitatelné jeho vlastní nedůslednosti.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona dopadá i na postup při doručování rozhodnutí o odvolání, nemohl žalovaný odkazem na ustanovení 192 odst. 1 stavebního zákona postupovat při doručování podle správního řádu, jak se dovolával žalobce, neboť stavební zákon má při splnění podmínek uvedených v § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona a § 92 odst. 3 stavebního zákona vlastní právní úpravu doručování všech písemností v průběhu územního řízení, které je zakončeno teprve nabytím právní moci eventuálního rozhodnutí o odvolání.

Ze správních spisů vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 25.11.2009 žádost o vydání územního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán postupem podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona oznámil zahájení územního řízení a pozval k veřejnému ústnímu jednání. Předmětná listina byla vyvěšena dne 11.12.2009 a sejmuta dne 29.12.2009. Právní předchůdce žalobce dne 11.1.2010 nahlédl do spisové dokumentace a dne 15.1.2010 u prvoinstančního orgánu podal námítky a zúčastnil se ústního jednání. Ve dnech 25.3.2010 byla na úřední desce prvoinstančního orgánu vyvěšena výzva k vyjádření se k novým podkladům rozhodnutí. Listina byla sejmuta dne 12.4.2010. Dne 2.4.2010 právní předchůdce žalobce nahlédl do spisové dokumentace a dne 16.4.2010 podal námítky. Dne 5.5.2010 bylo vydáno první prvoinstanční rozhodnutí, které bylo doručeno postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona. Na úřední desce prvoinstančního orgánu bylo rozhodnutí vyvěšeno dne 12.5.2010 a sejmuta dne 28.5.2010. Dne 4.6.2010 právní předchůdce žalobce nahlédl do spisové dokumentace a dne 10.6.2010 podal odvolání. Ve dnech 21.6.2010 bylo na úřední desce prvoinstančního orgánu vyvěšeno oznámení o zahájení odvolacího řízení a výzva

k vyjádření. Listina byla sejmuta dne 8.7.2010. Právní předchůdce žalobce dne 14.7.2010 odvolání doplnil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7.9.2010 první prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení. Rozhodnutí bylo doručeno postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona, přičemž nebylo žalobci doručováno jiným způsobem, tj. například do vlastních rukou či datové schránky. Rozhodnutí bylo na úřední desce vyvěšeno od 13.9.2010 do 29.9.2010.

Prvoinstanční orgán postupem podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona oznámil „*nové projednání územního řízení a pozvání k ústnímu veřejnému jednání*“. Předmětná listina byla vyvěšena dne 15.12.2010 a sejmuta dne 31.12.2010. Právní předchůdce žalobce dne 6.1.2011 nahlédl do spisové dokumentace a dne 18.1.2011 se zúčastnil ústního jednání a předložil své námitky. Dne 26.1.2011 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, které bylo doručeno opět postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona. Právní předchůdce žalobce proti němu podal dne 2.3.2011 odvolání. Stejným způsobem jako prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno i oznámení o zahájení odvolacího řízení a výzva k vyjádření. Listina byl na úřední desce vyvěšena od 22.3.2011 do 7.4.2011.

Dne 26.5.2011 bylo vydáno napadené rozhodnutí, které bylo doručeno § 92 odst. 3 stavebního zákona. Na úřední desce žalovaného bylo vyvěšeno dne 1.6.2011 a sejmuto dne 17.6.2011. Na úřední desce prvoinstančního orgánu bylo vyvěšeno dne 1.6.2011 a sejmuto dne 17.6.2011. Na elektronické úřední desce žalovaného bylo napadené rozhodnutí zveřejněno od 1.6.2011 do 16.6.2011, jak vyplývá ze zprávy žalovaného a výpisu z elektronické aplikace v doméně www.kr-karlovarsky.cz/kraj_cz/deska/rozhodnuti/seznam..., které jsou součástí předložených správních spisů. Na elektronické úřední desce prvoinstančního orgánu bylo napadené rozhodnutí zveřejněno v období od 1.6.2011 do 17.6.2011, jak vyplývá ze zprávy prvoinstančního orgánu a výpisu z elektronické aplikace v doméně <http://charon/redakce/index.asp>, které jsou součástí předložených správních spisů.

Dne 6.10.2011 žalobce oznámil prvoinstančnímu orgánu nástupnictví žalobce do práv jeho předchůdce. V oznámení bylo mimo jiné uvedeno: „*Na veřejném jednání dne 1.9.2011 v jiné věci vedené pod sp.zn. SÚ/12969/09/Lu-328.3 jsem se jako právní zástupce účastníka dozvěděl, že by mělo být v současné době odvolacím orgánem již v napadené věci vydáno rozhodnutí. Toto rozhodnutí mi však nebylo doručeno. Proto si dovoluji nadepsaný úřad požádat o sdělení informace o stavu odvolacího řízení v napadené věci a o zaslání tohoto rozhodnutí*“. K oznámení byla připojena plná moc pro stávajícího zástupce žalobce ze dne 30.8.2011

Z výpisu z obchodního rejstříku, který žalobce připojil k žalobě, vyplývá, že na žalobce, jakožto nástupnickou společnost, přešla odštěpovaná část jmění rozdělované společnosti LOBBY VARY s.r.o. určená v projektu rozdělení odštěpení sloučením, který byl schválen rozhodnutím jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady žalobce ze dne 9.6.2011 a současně rozhodnutím jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady společnosti LOBBY VARY s.r.o. ze dne 9.6.2011.

Ze shora popsaného průběhu územního řízení vyplývá, že po celou dobu řízení byly veškeré písemnosti účastníkům řízení doručovány postupem podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona a § 92 odst. 3 stavebního zákona. Žalobce tak objektivně nemohl na základě postupu správních orgánů nabýt oprávněného očekávání, že mu písemnosti budou doručovány do vlastních rukou. A to ani ve vztahu k rozhodnutím o odvoláních směřujících proti územnímu rozhodnutí. V pořadí první rozhodnutí žalovaného o odvolání právního předchůdce žalobce totiž nebylo právnímu předchůdci žalobce doručováno do vlastních rukou, nýbrž postupem podle § 92 odst. 3 stavebního zákona. Za této situace je zcela nepodstatné, jakým způsobem byla k rukám stávajícího zástupce žalobce doručována rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2010, 19.5.2011 a 15.7.2011. Nemohl-li žalobce v nyní souzené věci objektivně nabýt oprávněného očekávání, že mu bude napadené rozhodnutí doručeno do vlastních rukou, nemohl jej nabýt na základě postupu žalované ve věcech s věcí touto nesouvisejících. I pokud by soud přehlédl tuto skutečnost, správní řád v ustanovení § 25 odst. 2 věta třetí jasně stanoví, kdy se písemnost doručovaná veřejnou vyhláškou považuje za doručenu. Eventuální sousledné či pozdější doručení správního rozhodnutí byť do vlastních rukou proto nemá na okamžik doručení žádný vliv.

Z průběhu územního řízení vyplývá, že právnímu předchůdci žalobce nečinil postup správních orgánů podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona a § 92 odst. 3 stavebního zákona při uplatňování jeho práv v územním řízení žádné obtíže. Právní předchůdce žalobce zcela pravidelně a ve stanovených lhůtách reagoval na obsah jednotlivých písemností zveřejňovaných postupem správních orgánů podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona a § 92 odst. 3 stavebního zákona. Problém nastal až v případě žalobce. Dlužno na tomto místě doplnit, že k tomuto problému došlo v době, kdy byl prováděn převod části jmění z právního předchůdce žalobce na žalobce. Napadené rozhodnutí bylo na úřední desce žalovaného vyvěšeno dne 1.6.2011 a sejmuto dne 17.6.2011. K rozhodnutím jediných společníků obou společností došlo dne 9.6.2011, tj. cca v půlce doby, kdy bylo napadené rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce. S ohledem na tuto skutečnost se jeví jako pravděpodobné, že skutečným důvodem zmeškání lhůty pro podání žaloby, resp. nezaznamenání skutečnosti, že bylo napadené rozhodnutí vydáno, není žádná ze žalobcem tvrzených nezákonností, nýbrž zaneprázdnění obou společností realizací převodu jmění.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce o porušení zásady rovnosti účastníků.

Pokud jde o argumentaci závěrečným stanoviskem veřejného ochránce práv ze dne 14.7.2011, je předně nezbytné upozornit na to, že stanovisko bylo vydáno teprve po doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný se tudíž tímto stanoviskem nemohl v nyní souzené věci řídit.

Veřejný ochránce práv v závěru svého stanoviska uvedl, že „*doručování tzv. ostatním subjektům v územním řízení je třeba pečlivě zvažovat a posuzovat, zda nemohou být považovány za účastníky územního řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona (při splnění materiálních podmínek účastenství v řízení). Privilegovaným způsobem doručení (jednotlivě na dodejku) by pak mohla být porušena rovnost účastníků územního řízení dle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona*“.

Na prvním místě je potřebné zmínit, že závěr veřejného ochránce práv není kategorický v tom smyslu, že by za daných okolností vždy došlo k porušení zásady rovnosti účastníků uvedené v ustanovení § 7 správního řádu (nikoli v ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona, jak uvádí veřejný ochránce práv). Veřejný ochránce práv hovoří o tom, že privilegovaným způsobem doručení (jednotlivě na dodejku) „by mohla být porušena“ rovnost účastníků územního řízení. Dlužno doplnit, že veřejný ochránce práv se vyjadřuje k otázce doručování v průběhu územního řízení od jeho počátku až po jeho pravomocné skončení, nikoli jen k otázce doručování rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

Soud se s tímto závěrem veřejného ochránce práv ztotožňuje. Porušení zásady rovnosti účastníků řízení je porušením ustanovení procesní normy, kterou správní řád je. Ne každé porušení procesní normy má však samo osobě za důsledek nezákonnost správního rozhodnutí. Pouze takové pochybení, u kterého lze s ohledem na individuální okolnosti toho kterého případu dospět k závěru, že mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, je důvodem jeho nezákonnosti.

Stejným pohledem je nezbytné nahlížet i na případné dotčení žalobce na jeho procesních právech. Lze si jistě představit, že správní orgán již od počátku územního řízení jedná privilegovaně s jedním z účastníků řízení s tím, že mu namísto veřejné vyhlášky doručuje do vlastních rukou, aby mu záměrně namísto ostatních zajistil výhodnější postavení při realizaci jeho práv. Pokud takový postup správního orgánu dosáhne takové intenzity, na základě které bude nutné dospět k závěru, že došlo k výraznému zkrácení či úplnému omezení možnosti realizace procesních práv ze strany ostatních nebo některého z ostatních účastníků, bude nutné trvat na tom, aby takovým zkráceným účastníkům řízení byl znovu poskytnut srovnatelný prostor pro realizaci jejich procesních práv.

Žalobce však nic takového netvrdil. Žalobce namítal pouze to, že „*napadené rozhodnutí bylo doručeno do vlastních rukou také jiným účastníkům řízení ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona*“, přičemž konkrétně označil RWE Distribuční služby s.r.o. nebo Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a.s. Ze žádné skutečnosti nevyplývá, že by žalovaný žalobcem zmíněné subjekty záměrně namísto ostatních účastníků řízení privilegoval.

Jak vyplývá z rozdělovníku připojeného k napadenému rozhodnutí, žalovaný vůbec nepovažoval RWE Distribuční služby s.r.o. a Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a.s. za účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný tyto subjekty považoval za soby „ostatní“. Z tohoto důvodu lze žalovaného bez dalšího jen těžko obvinít ze záměrného privilegování těchto subjektů namísto ostatních účastníků řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Žalobce taktéž netvrdí žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že záměrem postupu žalovaného bylo usnadnit těmto subjektům podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Z ničeho nevyplývá ani záměr zmíněných subjektů tak učinit.

Za tohoto skutkového stavu nelze dospět k závěru, že by pouze skutečnost, že žalobcem zmíněným subjektům bylo napadené rozhodnutí doručeno do vlastních rukou, způsobovala neúčinnost doručení napadeného rozhodnutí a nutnost jeho doručení do vlastních rukou žalobci.

Nedůvodnou je i námitka žalobce o nezveřejnění napadeného rozhodnutí na elektronické úřední desce.

Jak již soud uvedl shora, napadené rozhodnutí bylo na elektronické úřední desce žalovaného zveřejněno od 1.6.2011 do 16.6.2011, jak vyplývá ze zprávy žalovaného a výpisu z elektronické aplikace v doméně www.kr-karlovarsky.cz/kraj_cz/deska/rozhodnuti/seznam..., které jsou součástí předložených správních spisů. Současně bylo zveřejněno na elektronické úřední desce prvoinstančního orgánu v období od 1.6.2011 do 17.6.2011, jak vyplývá ze zprávy prvoinstančního orgánu a výpisu z elektronické aplikace v doméně <http://charon/redakce/index.asp>, které jsou součástí předložených správních spisů.

Těmito listinami je vyvráceno ničím nepodložené tvrzení žalobce o tom, že napadené rozhodnutí nebylo zveřejněno na elektronických úředních deskách správních orgánů.

Na této skutečnosti nemění nic ani žalobcem předložený podnět ke zjednání nápravy ze dne 16.1.2010 vyhotovený panem „*Petrem Kulhánkem, zastupitelem za Karlovarskou občanskou alternativu*“. Jednak je touto listinou napadána funkčnost elektronické úřední desky prvoinstančního orgánu, nikoli elektronické úřední desky žalovaného, jednak jsou vytýkány tvrzené vady nejpozději ke dni vyhotovení podnětu, a to ke dni 16.1.2010. Tato listina tak není vůbec způsobilá prokázat stav elektronické desky prvoinstančního orgánu ve dnech 1.6.2011 do 17.6.2011.

Podle § 25 odst. 2 správního řádu se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.

Napadené rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného ve dnech 1.6.2011 do 17.6.2011 a ve stejných dnech zveřejněna též způsobem umožňujícím dálkový přístup na elektronické úřední desce žalovaného. Obdobně bylo učiněno u prvoinstančního orgánu. Napadené rozhodnutí tak bylo žalobci doručeno dne 16.6.2011. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu teprve dne 28.10.2011, podal ji po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), tudíž opožděně. Soud proto žalobu pro opožděnost usnesením odmítl (§ 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou

povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. února 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová